

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1962/2518

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยซึ่งมีอายุ 14 ปี กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยให้การขอให้ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไป ดังคำให้การของจำเลยไม่ศาลชั้นต้นจึงพิพากษาให้ส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมยังสถานพินิจฯ มีกำหนด 3 ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดา ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา แต่พิพากษาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝึกอบรมมีกำหนด 1 ปี + บิดามารดาของจำเลย มายื่นคำร้องอ้างว่า ในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพฤติตัวดี น่าจะกลับตัวไปหากได้อยู่กับบิดามารดา ขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวไปสถานพินิจฯ การที่มีบิดามารดาขอรับตัวจำเลยไปเช่นนี้ ถือได้ว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลเลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่ได้สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 74 วรรคท้ายแห่งประมวลกฎหมายอาญาแล้วหาจำเป็นต้องมีการดำเนินการตามคำสั่งเดิมเสียก่อน จึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ไม่ เมื่อศาลเห็นด้วยกับคำร้อง ก็มีอำนาจพิพากษาแก้เป็นให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้องระวังจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดได้ (อ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 212/2511 และ 1509/2511)

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยอายุ ๑๔ ปี เห็นสมควรส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางมีกำหนด ๓ ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับตัวไป ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา พิจารณาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝึกอบรมมีกำหนด ๑ ปี ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็นบิดามารดาของจำเลย ได้รับตัวจำเลยไปอุปการะในขณะที่จำเลยได้รับอนุญาตจากศาลให้ประกันตัวในระหว่างอุทธรณ์ ปรากฏว่าจำเลยประพฤติตัวดี ทั้งรับปากว่าจะไม่กระทำความผิดอีก หากศาลจะเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองรับตัวจำเลยไปอบรมให้เป็นผลเมืองดีจะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ขอให้ศาลสั่งแก้ให้ผู้ร้องรับตัวจำเลยไป ศาลชั้นต้นสั่งว่าศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแล้วว่าที่ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับไปนั้นไม่มีเหตุอันสมควร จึงแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาไม่ได้ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าพฤติการณ์ที่อ้างว่าเปลี่ยนแปลงได้มีขึ้นขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยผู้ร้องทั้งสองประกันตัวจำเลย รับตัวจำเลยไปอุปการะ หาใช่มีขึ้นภายในระยะเวลาหนึ่งปีที่จำเลยถูกส่งตัวไปฝึกอบรมไม่ กรณีไม่เข้ามาตรา ๗๔ วรรคท้ายแห่งประมวลกฎหมายอาญา พิจารณายื่นผู้ร้องทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔ เด็กอายุกว่า ๗ ปีแต่ไม่เกิน ๑๔ ปี กระทำความผิด กฎหมายไม่เอาโทษและให้อำนาจศาลจัดการแก่เด็กเป็นชั้น ๆ ไปรวม ๕ ชั้น ตั้งแต่กล่าวตักเตือนเด็กแล้วปล่อยตัวไปอันเป็นชั้นเบาที่สุด จนถึงส่งเด็กไปสถานฝึกอบรมอันเป็นชั้นหนักที่สุดที่จะถึงกระทำต่อเมื่อจำเป็นต้องกระทำและไม่มีวิธีอื่นใดที่จะทำได้ อีกแล้ว คดีนี้เดิมมีแต่คำให้การจำเลยที่ขอให้ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไปจากศาลดังคำให้การจำเลยไม่ต่อมาผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลย

ประพตติตัวดีน่าจะกลับตัวได้หากได้อยู่กับบิดามารดาต่อไป เช่นนี้ได้ถือว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลได้เลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๔ วรรคท้ายแล้วหาจำต้องมีการคำเป็นตามคำสั่งเดิมเสียก่อนจึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าการมอบจำเลยให้แก่ผู้ร้องไปโดยวางข้อกำหนดให้ผู้ร้องระวางจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายขึ้นอีก จะเป็นผลดีกว่าการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง พินิจฯ แก่คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้องให้ผู้ร้องระวางจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายเป็นเวลา ๒ ปี ถ้าผิดข้อกำหนดให้ผู้ร้องชำระเงินต่อศาลครั้งละ ๕๐๐ บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔(๒) (อุดม ทันท่วน พิชัย รชตะนันท์ ชุ่มสุนทรชัย) คุณบัญญัติกัตตสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1962/2518 พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีโจทก์นายเพียร ทัดบัวขำ ที่ 1 กับพวกรวม 2 คนผู้ร้องเด็กชายอำนาจหรือหม่อง ทัดบัวขำจำเลย ป.อ. ม. 74 วรรคท้าย ป.วิ.อ. ม. 190 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยซึ่งมีอายุ 14 ปี กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยให้การขอให้ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไป ดังคำให้การของจำเลยไม่ ศาลชั้นต้นจึงพิพากษาให้ส่งตัวจำเลยไปฝากอบรมยังสถานพินิจฯ มีกำหนด 3 ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดา ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา แต่พิพากษาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝากอบรมมีกำหนด 1 ปี + บิดามารดาของจำเลย มายื่นคำร้องอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพตติตัวดี น่าจะกลับตัวไปหากได้อยู่กับบิดามารดา ขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวไปสถานพินิจฯ การที่มีบิดามารดาขอรับตัวจำเลยไปเช่นนี้ ถือได้ว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลเลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่ได้สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 74 วรรคท้ายแห่งประมวลกฎหมายอาญาแล้ว หาจำเป็นต้องมีการดำเนินการตามคำสั่งเดิมเสียก่อน จึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ไม่ เมื่อศาลเห็นด้วยกับคำร้อง ก็มีอำนาจพิพากษาแก้เป็นให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้องระวางจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดได้ (อ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 212/2511 และ 1509/2511) คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยอายุ ๑๔ ปี เห็นสมควรส่งตัวจำเลยไปฝากอบรมยังสถานพินิจฯ และคุ้มครองกลางมีกำหนด ๓ ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับตัวไป ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา พินิจฯ แก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝากอบรมมีกำหนด ๑ ปี ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็นบิดามารดาของจำเลย ได้รับตัวจำเลยไปอุปการะในขณะที่จำเลยได้รับอนุญาตจากศาลให้ประกันตัวในระหว่างอุทธรณ์ ปรากฏว่าจำเลยประพตติตัวดี ทั้งรับปากว่าจะไม่กระทำความผิดอีก หากศาลจะเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองรับตัวจำเลยไปอบรมให้เป็นพลเมืองดีจะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจฯ และคุ้มครองเด็กกลาง ขอให้ศาลสั่งแก้ให้ผู้ร้องรับตัวจำเลยไป ศาลชั้นต้นสั่งว่า ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแล้วว่าที่ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับไปนั้นไม่มีเหตุอันสมควร จึงแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาไม่ได้ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า พฤติการณ์ที่อ้างว่าเปลี่ยนแปลงได้มีขึ้นขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยผู้ร้องทั้งสองประกันตัวจำเลย รับตัวจำเลยไปอุปการะ หาใช่มีขึ้นภายในระยะเวลาหนึ่งปีที่จำเลยถูกส่งตัวไปฝากอบรมไม่ กรณีไม่เข้ามาตรา ๗๔ วรรคท้ายแห่งประมวลกฎหมายอาญา พินิจฯ ยืน ผู้ร้องทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔ เด็กอายุกว่า ๗ ปีแต่ไม่เกิน ๑๔ ปี กระทำความผิดกฎหมายไม่เอาโทษและให้อำนาจศาลจัดการแก่เด็กเป็นชั้น ๆ ไปรวม ๕ ชั้น ตั้งแต่กล่าวตักเตือน

เด็กแล้วปล่อยตัวไปอันเป็นชั้นเบาที่สุด จนถึงส่งเด็กไปสถานฝึกอบรมอันเป็นชั้นหนักที่สุดที่จะถึง
กระทำต่อเมื่อจำเป็นต้องการกระทำและไม่มีวิธีอื่นใดที่จะทำได้อีกแล้ว คดีนี้เดิมมีแต่คำให้การจำเลยที่
ขอให้ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไปจากศาลดัง
คำให้การจำเลยไม่ต่อมาผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวจำเลยไป
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพฤติตัวดีน่าจะกลับตัวได้
หากได้อยู่กับบิดามารดาต่อไป เช่นนี้ได้ถือว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทาง
ให้ศาลได้เลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา
๗๔ วรรคท้ายแล้วหาจำต้องมีการคำเป็นตามคำสั่งเดิมเสียก่อนจึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ดังที่
ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าการมอบจำเลยให้แก่ผู้ร้องไปโดยวางข้อกำหนดให้ผู้ร้อง
ระวังจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายขึ้นอีก จะเป็นผลดีกว่าการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจ และคุ้มครองเด็ก
กลาง พิจารณาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้องระวังจำเลยไม่ให้ก่อ
เหตุร้ายเป็นเวลา ๒ ปี ถ้าผิดข้อกำหนดให้ผู้ร้องชำระเงินต่อศาลครั้งละ ๕๐๐บาท ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔(๒) (อุดม ทันทวัน พิชัย รชตะนันท์ ชุ่ม สุนทรชัย)
()ศาลจังหวัดปทุมธานี - ศาลอุทธรณ์ - นายภิญโญ ธีรนิติแหล่งที่มากองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา
แผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุ
คำพิพากษา: คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยอายุ ๑๔ ปี
เห็นสมควรส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมยังสถานพินิจและคุ้มครองกลางมีกำหนด ๓ ปี จำเลยอุทธรณ์
ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับตัวไป ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา
พิพากษาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝึกอบรมมีกำหนด ๑ ปี ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็น
บิดามารดาของจำเลย ได้รับตัวจำเลยไปอุปการะในขณะที่จำเลยได้รับอนุญาตจากศาลให้
ประกันตัวในระหว่างอุทธรณ์ ปรากฏว่าจำเลยประพฤติตัวดี ทั้งรับปากว่าจะไม่กระทำผิดอีก หาก
ศาลจะเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองรับตัวจำเลยไปอบรมให้เป็นพลเมืองดีจะเป็นผลดีแก่
จำเลยมากกว่าส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ขอให้ศาลสั่งแก้ให้ผู้ร้องรับตัว
จำเลยไป ศาลชั้นต้นสั่งว่า ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแล้วว่าที่ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับไปนั้นไม่
มีเหตุอันสมควร จึงแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาไม่ได้ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า พฤติการณ์ที่อ้างว่าเปลี่ยนแปลงได้มีขึ้นขณะคดีนี้อยู่ในระหว่าง
การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยผู้ร้องทั้งสองประกันตัวจำเลย รับตัวจำเลยไปอุปการะ หาใช่มีขึ้น
ภายในระยะเวลาหนึ่งปีที่จำเลยถูกส่งตัวไปฝึกอบรมไม่ กรณีไม่เข้ามาตรา ๗๔ วรรคท้ายแห่ง
ประมวลกฎหมายอาญา พิจารณายิน ผู้ร้องทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔ เด็กอายุกว่า ๗ ปีแต่ไม่เกิน ๑๔ ปี กระทำความผิด กฎหมายไม่
เอาโทษและให้อำนาจศาลจัดการแก่เด็กเป็นชั้น ๆ ไปรวม ๕ ชั้น ตั้งแต่ว่ากล่าวตักเตือนเด็กแล้ว
ปล่อยตัวไปอันเป็นชั้นเบาที่สุด จนถึงส่งเด็กไปสถานฝึกอบรมอันเป็นชั้นหนักที่สุดที่จะถึงกระทำ
ต่อเมื่อจำเป็นต้องการกระทำและไม่มีวิธีอื่นใดที่จะทำได้อีกแล้ว คดีนี้เดิมมีแต่คำให้การจำเลยที่ขอให้
ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไปจากศาลดังคำให้การ
จำเลยไม่ต่อมาผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง โดยอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพฤติตัวดีน่าจะกลับตัวได้หากได้อยู่กับ
บิดามารดาต่อไป เช่นนี้ได้ถือว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลได้
เลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๔ วรรค

ท้ายแล้วหาจำต้องมีการคำเป็นตามคำสั่งเดิมเสียก่อนจึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย
ไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าการมอบจำเลยให้แก่ผู้ร้องไปโดยวางข้อกำหนดให้ผู้ร้องระวางจำเลยไม่ให้ก่อ
เหตุร้ายขึ้นอีก จะเป็นผลดีกว่าการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง พินิจฯ แก่
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้องระวางจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายเป็นเวลา ๒
ปี ถ้าผิดข้อกำหนดให้ผู้ร้องชำระเงินต่อศาลครั้งละ ๕๐๐ บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
๗๔(๒) (อุดม ทันท่วน พิชัย รชตะนันท์ ชุ่ม สุนทรชัย) ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา
ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1962/2518 พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีโจทก์นายเพียร
ทัดบัวขำ ที่ 1 กับพวกรวม 2 คนผู้ร้องเด็กชายอำนาจหรือหม่อง ทัดบัวขำจำเลย ป.อ. ม. 74
วรรคท้าย ป.วิ.อ. ม. 190 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยซึ่งมีอายุ 14 ปี กระทำความผิดฐาน
ลักทรัพย์ จำเลยให้การขอให้ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบบิดามารดาจำเลยมาขอรับ
จำเลยไป ดังคำให้การของจำเลยไม่ ศาลชั้นต้นจึงพิพากษาให้ส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมยังสถานพินิจ
ฯ มีกำหนด 3 ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดา ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอัน
สมควรมอบตัวให้บิดา แต่พิพากษาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝึกอบรมมีกำหนด 1 ปี + บิดามารดาของ
จำเลย มายื่นคำร้องอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพฤติตัวดี น่าจะกลับตัวไปหากได้อย่างกับ
บิดามารดา ขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวไปสถานพินิจฯ การที่มีบิดามารดาขอรับตัว
จำเลยไปเช่นนี้ ถือได้ว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลเลือกใช้วิธีการ
ที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่ได้สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 74 วรรคท้ายแห่ง
ประมวลกฎหมายอาญาแล้ว หาจำเป็นจะต้องมีการดำเนินการตามคำสั่งเดิมเสียก่อน จึงจะมีคำสั่ง
ใหม่ได้ไม่ เมื่อศาลเห็นด้วยกับคำร้อง ก็มีอำนาจพิพากษาแก้เป็นให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้อง
ระวางจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดได้ (อ้างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 212/2511 และ
1509/2511)คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ จำเลยอายุ ๑๔ ปี
เห็นสมควรส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมยังสถานพินิจและคุ้มครองกลางมีกำหนด ๓ ปี จำเลยอุทธรณ์
ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับตัวไป ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่ายังไม่มีเหตุอันสมควรมอบตัวให้บิดา
พิพากษาแก้เป็นว่าให้ส่งตัวไปฝึกอบรมมีกำหนด ๑ ปี ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็น
บิดามารดาของจำเลย ได้รับตัวจำเลยไปอุปการะในขณะที่จำเลยได้รับอนุญาตจากศาลให้
ประกันตัวในระหว่างอุทธรณ์ ปรากฏว่าจำเลยประพฤติตัวดี ทั้งรับปากว่าจะไม่กระทำความผิดอีก หาก
ศาลจะเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองรับตัวจำเลยไปอบรมให้เป็นผลเมืองดีจะเป็นผลดีแก่
จำเลยมากกว่าส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ขอให้ศาลสั่งแก้ให้ผู้ร้องรับตัว
จำเลยไป ศาลชั้นต้นสั่งว่า ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแล้วว่าที่ขอให้มอบตัวจำเลยให้บิดารับไปนั้นไม่
มีเหตุอันสมควร จึงแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาไม่ได้ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า พฤติการณ์ที่อ้างว่าเปลี่ยนแปลงได้มีขึ้นขณะคดีนี้อยู่ในระหว่าง
การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยผู้ร้องทั้งสองประกันตัวจำเลย รับตัวจำเลยไปอุปการะ หาใช่มีขึ้น
ภายในระยะเวลาหนึ่งปีที่จำเลยถูกส่งตัวไปฝึกอบรมไม่ กรณีไม่เข้ามาตรา ๗๔ วรรคท้ายแห่ง
ประมวลกฎหมายอาญา พินิจฯ ยื่น ผู้ร้องทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔ เด็กอายุกว่า ๗ ปีแต่ไม่เกิน ๑๔ ปี กระทำความผิด กฎหมายไม่
เอาโทษและให้อำนาจศาลจัดการแก่เด็กเป็นชั้น ๆ ไปรวม ๕ ชั้น ตั้งแต่กล่าวตักเตือนเด็กแล้ว
ปล่อยตัวไปอันเป็นชั้นเบาที่สุด จนถึงส่งเด็กไปสถานฝึกอบรมอันเป็นชั้นหนักที่สุดที่จะถึงกระทำ
ต่อเมื่อจำเป็นต้องกระทำและไม่มีวิธีอื่นใดที่จะทำได้อีกแล้ว คดีนี้เดิมมีแต่คำให้การจำเลยที่ขอให้

ศาลมอบจำเลยให้บิดารับตัวไป แต่หาบิดามารดาจำเลยมาขอรับจำเลยไปจากศาลดังคำให้การจำเลยไม่ต่อมาผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอรับตัวจำเลยไปดูแลแทนการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยอ้างว่าในระหว่างอุทธรณ์จำเลยประพฤติตัวดีน่าจะกลับตัวได้หากได้อยู่กับบิดามารดาต่อไป เช่นนี้ได้ถือว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งเดิมได้เปลี่ยนแปลงไป มีทางให้ศาลได้เลือกใช้วิธีการที่จะเป็นผลดีแก่จำเลยมากกว่าวิธีการเดิมที่สั่งไว้ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๔ วรรคท้ายแล้วหาจำต้องมีการคำเป็นตามคำสั่งเดิมเสียก่อนจึงจะมีคำสั่งใหม่ได้ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าการมอบจำเลยให้แก่ผู้ร้องไปโดยวางข้อกำหนดให้ผู้ร้องระวังจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายขึ้นอีก จะเป็นผลดีกว่าการส่งตัวจำเลยไปสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กกลาง พิจารณาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้มอบจำเลยให้แก่ผู้ร้อง ให้ผู้ร้องระวังจำเลยไม่ให้ก่อเหตุร้ายเป็นเวลา ๒ ปี ถ้าผิดข้อกำหนดให้ผู้ร้องชำระเงินต่อศาลครั้งละ ๕๐๐บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๔(๒) (อุดม ทนด่วน พิชัย รชตะนันท์ ชุ่ม สุนทรชัย)()ศาลจังหวัดปทุมธานี - ศาลอุทธรณ์ - นายภิญญ โธินติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1962/2518>